

DUDÁS ÉVA KÖLTEMÉNYEI

I.

A KIVÁLASZTOTTAK

(Johann Sebastian Bach hallgatása közben)

Rájuk gondolok, a kiválasztottakra,
kiknek homlokán stigma, isten csókja,
a tudókra, kiknek megadatott,
hogy lássák a szivárványt, újra meg újra,
király az mind, kinek aranyból van a trónja,
homlokukon csillogó töviskorona,
gyöngyszemektől fénylik legott,
vállukat az univerzum ezer gondja nyomja,
hiszen ők hallják, hiszen ők látják, hiszen ők értik,
s bár tudják, hogy ők is ugyanúgy végzik,
halotti maszkjuk lesz az emlékezet,
s halotti leplük az emberi elme,
mely századokkal dacolva éltet
és ünnepel, s hálásan tekint az isteni rendre,
s örvend, hogy a szépségből neki is jutott
egy kis morzsa, szinte alamizsna,

mint mikor egy apró csillag lehullott,
éhes, szomjas, rongyos koldusokra,
s a földben a testet rágó kukacokra,
mert porrá, csillagokká válunk mi mind,
csak sár, csak sötét, csak a nagy üres csend,
de hallgatom, mit a Nagy Mester üzent,
isteni tudásával féltve, óva int:
nem más, csak a szépség és az Isten,
jól vigyázzunk, csak az, ami örökkön örök itten.

II.

ANTONIO SALIERI BESZÉLGETÉSE A JÓISTENNEL

Johann Georg Edlinger: W. A. Mozart és Joseph Willibrord: A. Salieri

Meguntam már, hogy hiába szolgálok,
Oltalmadba mindig Őt vetted, Uram,
Zengik a nevem lakájok, s kufárok,
Az a m á s i k járja mégis az utam,
Rend honol agyamban, művemen átok,
Te csak Őt láttad, égi fény, elsuhant.

Sehol se leltem rá egy igaz hangra,
Azt hittem elég, ha dolgozom serényen,
Láttam egy fényes csillagot, valaha
Itt járt a Földön, majd eltűnt egészen,
Ennyit kértem csak, az Ő hangját egy napra,
Reszkettem érte, hogy egyszer elérjem,
Így éltem dicsfényben, de ítélve kudarcra.

III.

EGY VASÁRNAPI MISÉRE

Dénesnek

Testem hús börtönébe be vagyok zárva,
Pompeji megkövült könnycseppek arcomon,
Agyam ezer kósza gondolat tárháza,
Barázda - gond-folyó medre - homlokomon.

Szám körül lassan tűnik a pajkos mosoly,
Már, mint citera, szól kezem remegése,
Szemem előtt pereg egy film, mi túl komoly,
Bús, halk orgonaszó hív be egy misére.

Testem börtönéből majd kiszabadulok,
Szívem - rozsdás óramű - nem sok jót ígér,
Megnyugszom: ha egyszer végleg elindulok,
A szent orgonaszó oda is elkísér.

Dudás Éva, az Irodalmi Rádió szerzője vagyok. Régen, 1963-ban születtem. Nyelvszakos tanár vagyok, egész életem a tanítással és tanulással telik. Szerencsére a nyelv és az irodalom szorosan összekapcsolódik, így a two in one csomagban nem csak a nyelvtan, a kiejtés, a szókincs stb. van jelen, hanem a tanított/tanult nyelvek gyönyörűségei irodalma is. Így aztán ott figyelnek a polcomon a komoly, ám kedves, örökéletű zsenik: Csehov, Tolsztoj, Thomas Mann, Heinrich Böll, Dickens, Golding, természetesen, a felsorolás nem teljes. Bár a prózát jobban kedvelem a líránál, mégis versírásba kezdtem néhány évvel ezelőtt. Kedvenc témáim az emberi érzések, a természet. Egyelőre maradok a hagyományos versformáknál. Szívesen fordítok verseket, nagyon izgalmas terület ez is. Kedvenc hobbim még a komolyzene-hallgatás. Erre inspirálnak a gyermekeim is, akik zeneművészek és magas színvonalon, kifinomult ízléssel zenélnek. Életem egyik tartópillére a művészetek élvezete, erről álljon itt egy idézet: „Összes ideg- s agysejtem remegő vágytól szomjaz, s boldogan összerezzenek, mikor szépet látok.”